

ბრიგოლ რუხაძე

ახალი ტოტალიტარული სექტა

ცხადია, ქართველმა ხალხმა იცოდა, თუ ვის წინააღმდეგ მისცა ხმა 2012 წლის 1 ოქტომბრის არჩევნებზე, მაგრამ ამ ორი წლის განმავლობაში, თითქმის დღე არ გადის, რომ «ნაციონალური მოძრაობის» მოღალატური პოლიტიკის, პათოლოგიური სისასტიკისა და სიბილწის შესახებ ახალ-ახალი ამბავი არ შევიტყვით. ბოლოს და ბოლოს ყველა რწმუნდება, რომ ღმერთმა საქართველო ფიზიკური და მორალური განადგურებისგან ბიძინა ივანიშვილის ხელით გადაარჩინა.

მიუხედავად ამისა, ნაცებთან ერთად გამოჩნდნენ ახალი კრიტიკოსები, რომლებიც «სიტყვის თავისუფლებას» პრემიერ-მინისტრის დასადანაშაულებლად იყენებენ. აზრი, რა თქმა უნდა, ყველას თავისი აქვს, მაგრამ უმადურობისა და უტაქტობის გამომჟღავნება დამსახურებული სახელმწიფო მოღვაწის მიმართ არ ეგების! ჩვენ, ერთი ქვეყნის შვილებს, მოგვეთხოვება არა მარტო ერთმანეთის პატივისცემა, არამედ მართლზომიერების დაცვაც, რადგან ცოდვა-მადლს სოციალური თვისება აქვს; რაც იმას ნიშნავს, რომ მისი თანაფარდობა არა მარტო ადამიანის პიროვნულ მდგომარეობაზე შემოქმედებს, არამედ საზოგადოებრივ ვითარებაზეც აისახება. მადლის გამრავლებას სიკეთე და მშვიდობა მოაქვს, ხოლო ცოდვის სიმძიმეს — შფოთი და განსაცდელი. აქედან გამომდინარე, თითოეული მოყვასისადმი კეთილმოსურნეობას ქვეყნისთვისაც სარგებელი მოაქვს, ხოლო შური და გაუტანლობა არა მარტო ცალკეული ადამიანის სულს, არამედ მთლიანად სახელმწიფოსაც ზიანს აყენებს. ე. ი. კეთილი კაცი ქვიტკირია ქვეყნისა, ხოლო ბოროტი — ფითრი და ჟანგი.

ამიტომ, როცა ჩვენ ზემოაღნიშნულ კრიტიკოსებს ვსაყვედურობთ, საზოგადოებრივი ინტერესებიდან გამოვდივართ და ხმას იმის გამოკი არ ვიმაღლებთ, რომ მათი გაკიცხვის სურვილი გვაიმპროვიზებს, არ-

ამედ იმ მადლმოსილ მოღვაწეთა გამოცდილების გაზიარება გვსურს, რომლებმაც იცოდნენ ცხოვრების კანონზომიერებანი, მათ შორის — ვის, როდის და სად უნდა ეთქვა სიმართლე.

ვის. პირველი მოთხოვნიდან გამომდინარე, ვინც რაიმე საგანზე მსჯელობს, იგი ამ საგნის ნიშან-თვისებათა მცოდნე, ანუ მეცნიერი უნდა იყოს, ხოლო, მორალური თვალსაზრისით, მას განსჯის საგანზე აღმატებულობა თუ არა, მასთან მსგავსება მაინც მოეთხოვება. «მსწავლოს მე მართალმან წყალობითა და მამხილოს მე; ზეთი ცოდვილისად ნუ განაპოხებნ თავსა ჩემსა»(ფს. 140,5). «ცელი ცოდვილისად ნუ შემძრავნ მე»(ფს. 35,11). «არა შვენის უგუნურსა ბაგენი მართალი»(იგ. 17,7). ჩვენს შემთხვევაში, განსახილველი საგანი არის საქვეყნო საქმე ბიძინა ივანიშვილის და მისი ოჯახისა, რომელსაც ქართველთმოძულე და პირისხლიანი ნაცებისგან საქართველოს გადარჩენა ჰქვია. მიუხედავად იმისა, რომ მანამდე ამ კაცმა საკუთარი შეხედულებისამებრ ეკონომიკური დახმარება აღმოუჩინა თვით ნაცებს, 2012 წლის 1 ოქტომბერი იმდენად აღემატება ამ დახმარების მიზეზზე გამოთქმულ ყველა ვარაუდს და, თუნდაც, მის შეუწონელ ქველმოქმედებას, რომ ამ თარიღს უკვე ეპოქალური მნიშვნელობა აქვს შეძენილი. მაშასადამე, პრემიერის მხილებას თუ ვინმე დააპირებს, მას რაიმე დამსახურება უნდა ჰქონდეს ქვეყნის წინაშე და განვლილი ცხოვრება ზურგს უმაგრებდეს, თორემ, წინააღმდეგ შემთხვევაში, იმ არასამთავრობო ორგანიზაციის «ყოვლისმცოდნე» ექსპერტსა თუ ყვითელი პრესის ჟურნალისტს დაემსგავსება, რომელთაც ქართველი ერისთვის ტრადიციული ეროვნულ-სარწმუნოებრივი ღირებულებებისგან განსხვავებული კრიტიერიუმები აქვთ და, ბუნებრივია, ჩვენგან განსხვავებული მიზნები ამოძრავებთ.

როდის. ყველაფერს თავისი დრო აქვს. «ჟამი არს დუმილისად და ჟამი სიტყვსად»(ეკლ. 3,7). ბატონი ბიძინას არჩევნებისწინა ეკონომიკურ პროგრამას ყავლი არ გასვლია. ნელ-ნელა, მაგრამ კომუნალურმა გადასახადებმა და მედიკამენტების ფასებმა კლება დაიწყო. ქართველმა გლეხმა სახელმწიფოს თანადგომა იგრძნო. ორ ათეულ წელზე მეტი ხნის წინ მიტოვებული სავარგულები დამუშავდა. რაც მთავარია, ადამიანებს არა მარტო უმიზეზოდ დაჭერის შიში გაუქრათ, არამედ მომავალს იმედის თვალთ შეჰყურებენ.

მართალია, დასავლური პოლიტიკური სტრუქტურების მიერ ჩვენი ახალი ხელისუფლებისთვის თავსმოხვეულმა «კოჰაბიტაციამ» სიმართლის აღდგენის პროცესი შეაფერხა, მაგრამ არც მისი გამომ-

წვევი შიდა მიზეზები არის დაფარული: უწინარეს ყოვლისა, ესაა ქვეყნის მახორბელი და უკანონო პრეზიდენტი მ. სააკაშვილი, რომელიც ჯერაც თავდადებით იბრძვის სახელმწიფოებრივი კრიზისის შესაქმნელად. მისი ფსიქოზური და მანიაკური პერსონა ჩვენს ისტორიაში ცნობილი ყველაზე სასტიკი დამპყრობლების წარმოსახვის საშუალებასაც კი იძლევა. ვფიქრობთ, არავისთვის საეჭვო აღარაა, გარდა შეგნებული მტრებისა და პათოლოგიური ადამიანებისა, რომ პრეზიდენტობის ცხრა წელი მან მხოლოდ და მხოლოდ საქართველოს კულტურული, ეკონომიკური და პოლიტიკური განადგურებისთვის გამოიყენა. ამ მოღალატური საქმიანობით კი, ბუნებრივია, მ. სააკაშვილმა საკუთარი დიდი საღარო შექმნა, მაგრამ მასში უცხოელ კაპიტალისტებსაც (წაიკითხე: დამპყრობლებსაც) პატარა წილი არ უდევთ და მას, მით უმეტეს 27 ოქტომბრის არჩევნების შემდეგ, მილიარდების დამოუკიდებლად განკარგვის საშუალებას არავინ მისცემს. საუბედუროდ, ჩვენ ჯერ კიდევ არ ვიცით, რამდენად ტრაგიკული შეიძლება აღმოჩნდეს ამ უცხოელი მოწილეების მოთხოვნები საქართველოს უძრავ თუ მოძრავ ქონებაზე, როცა ისინი, ალბათ, სულ მალე, თავიანთ პრეტენზიებს საჯაროდ განაცხადებენ.

ასე რომ, სიტუაცია მარტივი სულაც არ არის და მოთმინება, სულ მცირე, საპრეზიდენტო არჩევნების დამთავრებამდე მაინც მოგვეთხოვება, რათა ჩვენთვის ყველაზე სანდო ადამიანს დემოკრატიული პროცესების წარმართვაში, დახმარების ნაცვლად, ხელი არ შევეშალოთ.

ამასთანავე, ზედმეტად მოშურნე ჭკუის დამრიგებელთა გასაგონად გვინდა ვთქვათ, რომ პრემიერ-მინისტრი თავის თანამდებობას როდის დატოვებს, ეს საქმე მისი გადასაწყვეტია. ისევ გავიმეორებთ, ბ-მა ბიძინამ უკვე იმდენი გააკეთა ქართველი ხალხისთვის, რომ მისი მომავალი პოლიტიკური არჩევანი მხოლოდ მის კეთილ ნებაზეა დამოკიდებული და მასზე ზემოქმედების მორალური უფლება არავის აქვს. ერთია — სთხოვდე მას ხელისუფლებაში დარჩენას, მაგრამ მეორეა — მის წასვლას ღალატად აფასებდე. ასეთ უკიდურესობას ზომიერების დაკარგვა იწვევს, მაშინ როცა, მას განსაკუთრებული მოფრთხილება სჭირდება. თუმცა არ შეიძლება არ ითქვას, რომ პოლიტიკიდან წასვლაზე პრემიერის კატეგორიულმა განცხადებამ და მის მიერ საპრეზიდენტო არჩევნებში გ. მარგველაშვილის უალტერნატივო კანდიდატად გამოცხადებამ, ბევრ მის მხარდამჭერს გულწრფელად დაწყვიტა გული. მაგრამ, ჩვენი აზრით, აუცილებლად უნდა გავითვალისწინოთ ის მძიმე პოლიტიკური რეალობა,

რაც ბ. ივანიშვილმა «ნაციონალური მოძრაობისგან» მემკვიდრეობით მიიღო. ცხადად ჩანს, რომ პრემიერს თავისუფლად მოქმედების საშუალება არ ეძლევა და ყველა პრობლემა სააშკარაოზე ვერ გამოაქვს. ნაცების მიერ დასავლეთისთვის გადაცემულ საჭვეარს, ქვეყნის მართვის ყველა სადავეს, ერთბაშად ვერაფერს დაიბრუნებს. ყოველ შემთხვევაში, გარეშე ძალები იმდენად დიდ ზეგავლენას ახდენენ ჩვენს პრემიერზე, რომ მან ერთ დღეს ნათქვამი დამამხრებელი სიტყვა: «მე (პოლიტიკიდან) წავალ მაშინ, როდესაც დავრწმუნდები, რომ... ქვეყანა სტაბილურად ვითარდება», ხოლო «თუ ამას აუცილებლობა მოითხოვს, მე დავუბრუნდები აქტიურ პოლიტიკას» (ღია წერილი, 03.09.2013), მეორე დღეს მოწვეულ პრესკონფერენციაზე აღარ გაიმეორა და ახალი თეზაც წამოაყენა: «თუ მარგველაშვილი ვერ გაიმარჯვებს, უფრო სწრაფად გადავდგები პრემიერობიდან».

ძნელია იმის დაჯერება, რომ «ქართული ოცნების» განმხორციელებელმა ტაქტის გრძნობა ან ქართველი ხალხის პატივისცემა შეიძლება დაკარგოს, მაგრამ *ძალა აღმართს ხნავს*. ახლა თუ მაინც შეეძელით წინაპართა ამ სიბრძნის გათვალისწინება და მთელი რისხვა ისევ ერთ კაცს არ დავატეხეთ თავს, მაშინ «ორმოცი წელი უდაბნოში ხეტიალი» ალბათ არ დაგვჭირდება და ჩვენს შვილებს ახალ საზრუნავს აღარ გავუჩინებთ. მოთმინებით უნდა შევეგუოთ ბ-ნი ბიძინას პოლიტიკური ასპარეზიდან წასვლას და 27 ოქტომბერს დინჯად გავაკეთოთ ქვეყნისთვის საჭირო არჩევანი.

სად. სიმაართლის სათქმელად არც *ადგილი* არის უმნიშვნელო ფაქტორი, რადგან ყველა საქმე თავის შესაფერის გარემოში სრულდება. მაგალითად, ტრიბუნაზე იმისთვის არ უნდა ახვიდე, რომ პერანგის მაჯით ცხვირი მოიწმინდო; არც ტროტუარია სპორტული მოედანი, რომ გიჟივით თავქუდმოგლეჯილი დარბოდე, ან შუა ქუჩაში ასფალტს ცხვირით ხვრეტდე; და არც ბუჩქის ძირია ის ალაგი, სადაც შეიძლება ახალგაზრდებს გაპირუტყვებისკენ მოუწოდო. მოკლედ, მოქმედების მიზნისა და სათქმელის შინაარსის შესაბამისად ადგილსა და გარემოს შერჩევა სჭირდება.

აღნიშნულ კონტექსტში ყურადღებას ჟურნალისტებზე გადავიტანთ, რომლებიც პრემიერისა და მინისტრებისგან ინტერვიუებს იღებენ, კონფერენციებს ესწრებიან, საზოგადოებრივ მოვლენებს აფასებენ და ერთგვარ ფონსაც ქმნიან მედია-სივრცეში. ეს გაამპარტავნებული, „დამოუკიდებელი“ თუ არასამთავრობო ექსპერტ-ჟურნალისტები მოქმედებენ წინასწარ განსაზღვრული შტამპის მიხედ-

ვით (ძირს რუსეთი! გაუმარჯოს ნატოს! თანადგომა ლგბტ-ს!) და იმ სურვილით, რომ იქნებ პრემიერს, ან მის რომელიმე თანაგუნდელს, რამე შეეშალოს და ევროატლანტიკური ორგანიზაციებისა და ევროკავშირის რეკომენდაციებისგან განსხვავებული აზრი გამოთქვას.

ვფიქრობთ, გონივრულად დასმული შეკითხვა თავის თავში საზოგადოებისთვის საჭირო თემას უნდა მოიცავდეს და არა «დემოკრატიის მამების» ინსტრუქციული მოთხოვნების შემოწმებას. რა თქმა უნდა, ეს ჩვენი სურვილია, თორემ, რეალურობიდან გამომდინარე, მედიის ახლანდელი აპარატი ნატო-ლგბტ-რუსეთის მაგიურ წრეს, ალბათ, კიდევ დიდხანს თავს ვერ დააღწევს. ეს კი თავისთავად ხელს უშლის სახელმწიფოს დემოკრატიულ განვითარებას, რადგან: თუ დემოკრატია ხალხის მმართველობას ნიშნავს, მაშინ ცალკეული საერთაშორისო ორგანიზაციების მიერ წინასწარ მოცემული კატეგორიები კი არ უნდა განსაზღვრავდეს ხალხების პოლიტიკური შეხედულებებისა და სოციალური ურთიერთობების მოდელს, არამედ თავისუფლებას უნდა აძლევდეს მათ, მათთვის სასურველი სახელმწიფოს შესაქმნელად. ხოლო სახელმწიფო, ქრისტიანული თვალსაზრისით, იმდენადვე შეიძლება დადებითად შეფასდეს, რამდენადაც იგი ხელს უწყობს მისი მოქალაქეების ზნეობრივ სრულყოფასა და ღმერთთან მიახლოებას; რაც ჩვენი ძველი კულტურისა და ტრადიციების მქონე ქვეყნისთვის გულისხმობს საერო ხელისუფლების თანადგომას მართლმადიდებლური ეკლესიისადმი, არა იმიტომ, რომ იგი იერარქიის მოქრთამვას შეეცადოს მასზე ზეგავლენის მოპოვების მიზნით, არამედ იმისთვის, რომ მან მთელი სამღვდლო დასის მორალურ გაჯანსაღებასა და ჭეშმარიტ სასულიერო განათლებას შეუწყოს ხელი. არცერთი გონიერი სახელმწიფო მოხელე თანადგომის მანკიერ გზას არ აირჩევს, ვინაიდან, ისტორიული გამოცდილებიდან გამომდინარე, სახელმწიფოებრივ წინსვლას მხოლოდ მთავრობისა და ეკლესიის სიმფონიური, ეთიკურ კანონებზე დაფუძნებული ურთიერთობა განაპირობებს.

დემოკრატიის ლოზუნგს ამოფარებული ლიბერალი იტყვის, დახეთ, ადამიანთა თანასწორობის პრინციპს როგორ არღვევს და თავის რელიგიას პრივილეგიას როგორ ანიჭებსო! — ადამიანთა უფლებების უზომოდ დამცველნო, ჩვენ, მართლმადიდებელი ქრისტიანები, ადამიანთა მიერ შექმნილ ყოველგვარ სამართლის კოდექსზე უზენაეს მნიშვნელობას რელიგიურ და მორალურ კანონთა დაცვას ვანიჭებთ! სწორედ ამიტომ (ისტორია მოწმეა!) გვამაჰმადიანებდნენ, გვაკათოლიკებდნენ და გვასომხებდნენ; თუ ამას ვერ აღწევდნენ, მაშინ გვკვ-

ლავდნენ, გვწვადნენ და გვაწამებდნენ! მაგრამ ვერავინ იტყვის, რომ ოდესმე მართლმადიდებლები (კათოლიკეებში არ აგერიოთ) თავიანთ სარწმუნოებას ვინმეს თავს ძალით ახვევდნენ და ამის გამო სხვა აღმსარებლობის ადამიანებს სულიერად ან ფიზიკურად ანადგურებდნენ!

ჩვენ ხომ არც ახლა ვერჩით ვინმეს რამეს, პირიქით, მშვიდობიანი თანაცხოვრებისთვის მოვუწოდებთ ჩვენს სამშობლოში მცხოვრებ ყველა აღმსარებლობისა და ეროვნების ადამიანს, მაგრამ, საპასუხოდ, ჩვენგან სხვათა პრივილეგიების აღიარებას მოითხოვენ; თითქოს ჩვენ, ჩვენი წინაპრების სისხლით მორწყულ მშობლიურ მიწაზე, ჩვენივე წესითა და ადათით ცხოვრების უფლება არ გვქონდეს.

ბოლო დროს ჩვენს თავისუფალ ყოფა-ცხოვრებაში განსაკუთრებით უხეშად ერევა საერთაშორისო (ევროპულ-ამერიკული) დემოკრატიული ინსტიტუტის მანდატით აღჭურვილი ლგბტ(ლესბოსელი, გეი, ბისექსუალი, ტრანსგენდერი), რომელიც თავისი აბრევიატურით სექსუალური გარყვნილების ნაზავია, მაგრამ მას სოციალურ-პოლიტიკური ფუნქციაც აქვს შეთვისებული და, ამ თვალსაზრისით, იგი ახალი სახის ტოტალიტარულ სექტას წარმოადგენს.

ლგბტ, მსგავსად სხვა ტოტალიტარული სექტებისა, თავისი გაკლენის მოპოვებას მთელ მსოფლიოზე ცდილობს, მაგრამ მიზნის მისაღწევად სხვათაგან განსხვავებულ მეთოდს იყენებს: იგი, საღმრთო სწავლების საწინააღმდეგოდ, თავის სატანურ კანონებს სრულიად შეუნიღბავად და საზოგადოებრივი აზრის სრული იგნორირებით ამკვიდრებს. ჩვენ უკვე შევეჩვიეთ იმ აზრს, რომ დასავლეთი (ევროპა და აშშ) საკუთარი ფასეულობების გასავრცელებლად არც ამგვარ ძალადობას თაკილობს, მაგრამ, ვფიქრობთ, მამათმავლების სახეიმო მსვლელობის ჩატარებას სერბების მაგალითის გაზიარება სჯობს, რადგან ბრძოლაში მხოლოდ ფიზიკურად იღუპება კაცი, წარწყმედილ სულს კი ვერავინ შევლის.

ამა წლის 17 მაისს, ლგბტ-ების მიერ თბილისში მოწყობილმა აქციამ დაგვანახა, თუ როგორი ერთსულოვნებით დაუჭირეს მას მხარი მთელმა დიპლომატიურმა კორპუსმა (ფაქტობრივად, მსოფლიომ) და თითქმის ყველა ქართულმა ტელე-არხმა, როგორც ერთმა შემაღგენელმა ნაწილმა გლობალიზებული მასმედიისა. განსაკუთრებით იმ დღეს ცხადად გამოჩნდა სიტყვის თავისუფლების შეზღუდული სივრცე და ზემოთ აღნიშნული «მაგიური წრე», რომელიც მკაცრად განსაზღვრული ინსტრუქციით ბრუნავს. ამას, აგრეთვე, ადასტურებს კიდევ ერთი დოკუმენტი, რომელიც ჩვენ ხელთა გვაქვს: «ევროპის

მინისტრთა საბჭოს რეკომენდაცია წევრი სახელმწიფოებისათვის სექსუალური ორიენტაციისა და გენდერული იდენტობის საფუძველზე დისკრიმინაციის აღმოფხვრის თაობაზე — საქართველო» (რეკომენდაციის შესრულების მონიტორინგი, „ქალთა ინიციატივების მხარდაჭერი ჯგუფი“, თბ., 2012).

ჯერ გავეცნოთ ცალკეულ რეკომენდაციებს, თუ რას სთავაზობს ევროსაბჭო საქართველოს მთავრობას, და დასკვნები შემდეგ გამოვიტანოთ. აქვე შევნიშნავთ, რომ ამ დოკუმენტს «რეკომენდაცია» კი ჰქვია, მაგრამ ევროსაბჭოს «წევრ სახელმწიფოებს მისი შესრულების მკაფიო ვალდებულება ეკისრებათ» (თავი III); ამასთან, 2010 წლის 31 მარტს ევროპის საბჭოს მინისტრთა კომიტეტის მიერ მიღებული ეს «რეკომენდაცია ერთხმად იქნა მიღებული ევროპის საბჭოს წევრი 47 სახელმწიფოს მიერ» (იქვე).

თ. II, მუხლი 4: აუცილებელია სქესის კვლავმინიჭების პროცესის რეგულირება ისე, რომ ტრანსგენდერ პირებს ეფექტურად მიუწვდებოდეთ ხელი საყოველთაოდ აღიარებული საერთაშორისო სტანდარტების შესაბამის ფისქოლოგიურ და ენდოკრინოლოგიურ დახმარებაზე და ამის ხარჯებს საზოგადოებრივი ჯანდაცვა უნდა ფარავდეს.

თ. II, მ. 13: განათლებისა და ჯანდაცვის სამინისტროებმა უნდა იმოქმედონ კოორდინირებულად, რათა შეიტანონ შესაბამისი ცვლილებები ამჟამად არსებულ და შემოთავაზებულ სამედიცინო სახელმძღვანელოებსა და სასწავლო პროგრამებში და უზრუნველყონ, რომ ამ სახელმძღვანელოებში ჰომოსექსუალობა არ განისაზღვრებოდეს როგორც ავადმყოფობა, ფსიქიკური აშლილობა, სექსუალური გარყვნილება და ა. შ.

თ. II, მ. 16: სახელმწიფომ არასრულწლოვან ლგბტ პირებს უნდა შესთავაზოს ეფექტური დაცვა ოჯახური ძალადობისაგან. მათ შორის, ფსიქოლოგიური ზეწოლისაგან ოჯახის წევრთა მხრიდან, რომლებიც აიძულებენ არასრულწლოვან ლგბტ პირებს გაიარონ „სამედიცინო მკურნალობა ორიენტაციის შესაცვლელად“.

თ. IV, ნაწ. II: დანართის II ნაწილი მოითხოვს წევრი სახელმწიფოებისაგან სათანადო ზომების მიღებას, რათა უზრუნველყონ, რომ ლგბტ ორგანიზაციებს შეეძლოთ ოფიციალურად დარეგისტრირება, სათანადოდ იყვნენ ჩართულები პარტნიორობის სტატუსით ისეთი საჯარო პოლიტიკების შემუშავებასა და განხორციელებაში, რომელთაც ლგბტ პირებზე ზეგავლენის მოხდენა შეუძლიათ და დისკრიმინაციის გარეშე შეეძლოთ არასამთავრობო ორგანიზაციებისთვის გამოყო-

ფილი საჯარო დაფინანსების მიღება; აგრეთვე, რომ ლგბტ ადამიანის უფლებების დამცველი ორგანიზაციები ეფექტურად იყვნენ დაცული მტრული განწყობისაგან და აგრესიისაგან.

თ. IV, ნაწ. IVა: წევრ სახელმწიფოებს მოეთხოვებათ, უზრუნველყონ პირის მიერ სქესის კვლავმინიჭების სრული სამართლებრივი აღიარება სწრაფად, გამჭვირვალედ და ხელმისაწვდომი გზით, გააუქმონ ნებისმიერი წინასწარი მოთხოვნები ასეთი აღიარების მიმართ (ნებისმიერი ფიზიკური ხასიათის მოთხოვნების ჩათვლით) და უზრუნველყონ, რომ ტრანსგენდერ პირებს შეეძლოთ დაუყოვნებლივ დაქორწინება სქესის კვლავმინიჭების პროცესის დასრულებისთანავე.

თ. IV, ნაწ. VI: წევრ სახელმწიფოებს მოეთხოვებათ, რომ განათლების უფლება ყველასათვის ხელმისაწვდომი იყოს სექსუალური ორიენტაციის ან გენდერული იდენტობის საფუძველზე დისკრიმინაციის გარეშე. მათ შორის უნდა იქნას მიღებული ზომები ჩაგვრისაგან და სოციალური გარიყვისაგან დასაცავად; ეს მოიცავს თანასწორობისა და უსაფრთხოების პოლიტიკას, ქცევის კოდექსებსა და თანამშრომელთა თრეინინგების პროგრამებს, ისევე, როგორც სკოლებში ურთიერთშემწყნარებლობისა და პატივისცემის დამკვიდრებისათვის ზომების მიღებას, სასკოლო პროგრამებში და საგანმანათლებლო მასალებში ობიექტური ინფორმაციის შეტანას, ლგბტ მოსწავლეებისა და სტუდენტებისათვის სპეციალური ინფორმაციის მიწოდებასა და მხარდაჭერას, ტრანსგენდერი სტუდენტების სპეციალური მოთხოვნების დასაკმაყოფილებლად ზომების მიღებას.

თ. V, მ. 2: წევრმა სახელმწიფოებმა უნდა უზრუნველყონ, რომ სასჯელის განსაზღვრისას, სექსუალური ორიენტაციისა და გენდერული იდენტობის მოტივი მხედველობაში იქნას მიღებული როგორც დამამძიმებელი გარემოება.

თ. V, მ. 8: საჯარო მოხელეები და ხელისუფლების სხვა წარმომადგენლები უნდა წახალისდნენ, რათა სამოქალაქო საზოგადოებასთან, მათ შორის მასმედიასა და სპორტულ ორგანიზაციებთან, პოლიტიკური და რელიგიური თემების წარმომადგენლებთან დიალოგის დროს ხელი შეუწყონ ლესბოსელი, გეი, ბისექსუალი და ტრანსგენდერი ადამიანის მიმართ შემწყნარებლობისა და მათი უფლებების პატივისცემის დანერგვას.

თ. V, მ. 15: წევრმა სახელმწიფოებმა უნდა უზრუნველყონ, რომ სამართალდამცავმა ორგანოებმა მიიღონ შესაბამისი ზომები ლესბოსელი, გეი, ბისექსუალი და ტრანსგენდერი ადამიანების უფლე-

ბებისთვის გამართული მშვიდობიანი დემონსტრაციის მონაწილეების დასაცავად, აღნიშნული დემონსტრაციის უკანონო შეწყვეტის ან შეკრების თავისუფლებით სარგებლობაში ხელის შეშლის მცდელობების აღსაკვეთად.

თ. V, მ. 17: ხელისუფლების წარმომადგენლებს ყველა დონეზე უნდა მოეწოდოს, რომ საჯაროდ დაგმონ, განსაკუთრებით მედიაში, გამოხატვის თავისუფლებისა და მშვიდობიანი შეკრების ინდივიდუალურ და ჯგუფურ უფლებაში ნებისმიერი არაკანონიერი ჩარევა, განსაკუთრებით როცა ეს ეხება ადამიანის უფლებებს ლესბოსელების, გეების, ბისექსუალებსა და ტრანსგენდერებთან მიმართებაში.

თ. V, მ. 18: წევრმა სახელმწიფოებმა უნდა უზრუნველყონ პირებს შორის ერთსქესიანი ნებაყოფლობითი სექსუალური კავშირის სისხლის სამართლებრივად ამკრძალავი ყველანაირი დისკრიმინაციული კანონმდებლობის გაუქმება.

თ. V, მ. 21: წევრმა სახელმწიფოებმა უნდა მიიღონ შესაბამისი ზომები, რათა ცხოვრების ყველა სფეროში მოახდინონ პირის სქესის შეცვლის სრული სამართლებრივი აღიარება; კერძოდ, წევრმა სახელმწიფოებმა უნდა შესაძლებელი გახადონ ოფიციალურ დოკუმენტებში სახელისა და სქესის შეცვლა სწრაფი, გამჭვირვალე და ადვილად ხელმისაწვდომი გზით; წევრმა სახელმწიფოებმა ასევე უნდა უზრუნველყონ, საჭიროების მიხედვით, არასახელმწიფო ერთეულების მიერ შეცვლილი სქესის და აღნიშნულთან დაკავშირებით განხორციელებული სხვა ცვლილებების შესაბამისი აღიარება ისეთ ძირითად დოკუმენტებში, როგორცაა განათლების დამადასტურებელი დიპლომი ან შრომის წიგნაკი.

თ. V, მ. 22: წევრმა სახელმწიფოებმა უნდა უზრუნველყონ ტრანსგენდერი ადამიანის მიერ მისი ახალი სქესის საპირისპირო სქესის წარმომადგენელთან ქორწინების უფლების რეალური გამოყენება.

თ. V, მ. 27: წევრმა სახელმწიფოებმა, რომელთა ეროვნული კანონმდებლობა მართლხელა პირებს შვილად აყვანის უფლებას აძლევს, უნდა უზრუნველყონ, რომ შესაბამისი კანონის გამოყენება მოხდეს სექსუალური ორიენტაციისა და გენდერული იდენტობის ნიშნით დისკრიმინაციის გარეშე.

— ე. ი. ევროსაბჭო საქართველოს მთავრობისგან მოითხოვს: ლგბტ პირების უპირობო მხარდაჭერასა და პრივილეგიების მინიჭებას; სქესის შეცვლის პროცედურის დაფინანსებას სახელმწიფოს მიერ; ჰომოსექსუალობა არცერთ საბუთში არ განისაზღვრებოდეს

ავადმყოფობად ან გარყვნილებად; მშობლებს უნდა აეკრძალოთ არასრულწლოვანი ლგბტ შვილების მკურნალობა ორიენტაციის შესაცვლელად; ლგბტ პირებმა უნდა ისარგებლონ არასამთავრობო ორგანიზაციებისთვის გამოყოფილი თანხებით; ლგბტ სტუდენტების სპეციალური (sic) მოთხოვნები უნდა დაკმაყოფილდეს; ლგბტ პირებმა დემონსტრაციების გამართვა თავისუფლად უნდა შეძლონ; ერთსქესიანი პირების სექსუალური კავშირების ამკრძალავი ყველანაირი კანონი უნდა გაუქმდეს; ჰომოსექსუალებს შვილის აყვანის უფლება უნდა მიეცეთ; ერთსქესიანებმა დაქორწინება უნდა შეძლონ.

ახლა ეს მოთხოვნები შევადაროთ საეკლესიო კანონმდებლობას და დავრწმუნდებით, რომ ევროპის საბჭოს მინისტრთა პირით თვით ეშმაკი გველაპარაკება. დიდსა და მცირე სჯულისკანონებში წა ბასილი დიდისა და წა გრიგოლ ნოსელის არაერთი ეპიტიმია არის დადებული მამათმავალთა, მემრუშეთა და მსიძავთათვის, მაგრამ ამჯერად არც პავლე მოციქულის მკაცრ შეგონებებს გაგიმეორებთ და მხოლოდ წა დავით აღმაშენებლის მიერ მოწვეული რუის-ურბნისის კრების ძეგლისწერით შემოვიფარგლებით: «ყოველმან სულმან ქრისტეანემან მართლმადიდებელმან, ამათ სიტყუათა მსმენელმან, რომელმან შემდგომად ამის ძეგლისა წარკითხვისა არა იჯმნას ბილწისა მის სოდომურისა ცოდვისაგან... უეჭუელად მოიწიოს მის ზედა ამას უკუე საწუთოსა საშინელი რადმე და ცოცხლივ ჯოჯოხეთად შთამკდელი რისხვად მსგავსად წუნწუბასა თანა აღრეულისად მის სოდომელთა ცეცხლისად. ხოლო... ჩუენგან არღარა კურთხევად, არამედ კდემად და მხილებად დაიმკუდროს საუკუნოდ» (კან. 18).

«რეკომენდაციათა» შესრულების თაობაზე წარმოდგენილ ერთ-ერთ ანგარიშში სპეციალური დამკვირვებლები ასკვნიან: «სკოლებსა და უნივერსიტეტებში ლგბტ პირების მიმართ არსებული დამოკიდებულება ასახავს საზოგადოებაში არსებულ ტენდენციებს და იმ ტრადიციული სტიგმების, ტაბუებისა და ფასეულობების ძლიერი ზეგავლენის ქვეშ იმყოფება, რომელთაც საქართველოს მართლმადიდებელი ეკლესია მხარს უჭერს» (გვ. 27). მიუხედავად კოდირებული ტერმინოლოგიისა, დასკვნიდან მაინც ჩანს, ლგბტ-ების უფლებათა დამცველებმა კარგად უწყიან, რომ მათი გლობალური მიზნების განხორციელების გზაზე ტრადიციული ფასეულობანი და მართლმადიდებელი ეკლესია შებრკოლების ლოდებად არიან აღმართულნი.

აქედან გამომდინარე, განსაკუთრებით ზემოთ აღნიშნულ მაისის აქციაზე სამღვდელოების მიერ მხედრული მამაცობის გამოჩენის შემდეგ,

ახალი ტოტალიტარული სექტა ეკლესიის წინააღმდეგ ბრძოლის ნებისმიერ მეთოდს გამოიყენებს. ალბათ, როგორც არასდროს, ქართველებს განსაკუთრებული სიფხიზლე გეპარტებს. თუ ჩვენს ზნეობრივ და სულიერ საძირკველს ძირი გამოუთხარეს, უნდა ვიცოდეთ, რომ მერე ყოველგვარი ცდა და გარჯა ამას გამოდგება. ერთ-ერთი სუსტი მხარე ჩვენი სტრატეგიისა, ჩვენი აზრით, არის ეროვნული ინსტიტუტების არარსებობა, მაშინ როცა, დასავლური იდეოლოგიითა და ფინანსებით აღჭურვილი არასამთავრობო ორგანიზაციები ქართულ ეროვნულ-სარწმუნოებრივ ტრადიციებს დაუფარავად ებრძვიან.

ალბათ ყველას ახსოვს, «ვარდების რევოლუციის» შემდეგ ყოფილმა ჩინოვნიკებმა და, უბრალოდ, ეკონომიკურად შეძლებულმა ქართველებმა რა მძიმე ხარკი მიიტანეს «ნაციონალური მოძრაობის» ურდოს წინაშე. მანამდე კი არავინ მოინდომა, რომ ამ «ხარკის» რაღაც ნაწილი ქვეყნის უსაფრთხოებისთვის გაეღო, ეროვნული არასამთავრობო ორგანიზაცია, სოციოლოგიური კვლევის ინსტიტუტი, პერიოდული გამოცემა ან ტელეარხი დაეარსებინა და ნაცების ლიბერალურ-კოსმოპოლიტურ მსოფლმხედველობას იდეოლოგიურად შებრძოლებოდა. თითქოს ყველამ ერთბაშად დაივიწყა დიდი ქართველი პოეტის შეგონება: «არც კაცი ვარგა, რომ ცოცხალი მკვდარსა ემსგავსოს, იყოს სოფელში და სოფლისთვის არა იზრუნვოს». პარადოქსია, მაგრამ თუ ბიზნესმენი თავისი პროდუქციის რეკლამირებისთვის შემოსავლის 20-30%-ს ხარჯავს, თავისი სამშობლოს გადარჩენისთვის ფული უნდა შეენანოს?! ნუთუ არ შეიძლება, რომ რეალურმა საფრთხემ გაერთიანება გვასწავლოს და ჩვენი შვილების საკეთილდღეოდ ქვეყანას უანგაროდ შევეწიოთ? ამისთვის სულაც არ არის საჭირო ბიზნეს-ცენტრებში ხმაურიანი კონფერენციების მოწყობა, სურვილის შემთხვევაში, ქართველები თავიანთ ვიწრო სამეგობრო წრეებშიც კარგად შეძლებენ მნიშვნელოვანი საქმეების წამოწყებას.

ზემოთ განხილული პრობლემების, განსაკუთრებით სოლომური «რეკომენდაციების», გათვალისწინება აუცილებელია ჩვენი პოლიტიკური ვექტორის მიმართულების დასადგენად. ის «სტიგმები და ტაბუები», რომელნიც ნატოსა და ევროკავშირში საქართველოს გაწევრებით მიღებულ სარგებლიანობას დაასაბუთებდნენ, ქართველი საზოგადოებისთვის ცნობილი არ არის. საზოგადოების ის ნაწილი, რომელიც ევროატლანტიკური სტრუქტურების მიმართ პოზიტიურად არის განწყობილი, ძირითადად მასმედიის ზომბირებას, ანუ ქვეცნობიერ ზემოქმედებას განიცდის, თორემ ცოდნას აღნიშნული

სტრუქტურების შედგენილობის, იერარქიისა და მიზანდასახულობის შესახებ საერთოდ არ ფლობს; ამგვარი ინფორმაცია მას, უბრალოდ, არავისგან არ მიეწოდება* (რატომ? — პასუხი თქვენ გამოიცანით).

საზოგადოება ნელ-ნელა იწყებს გაცნობიერებას, რომ ეს «საშინელი და ოკუპანტი» რუსეთი, რომელსაც ანტიჰომოსექსუალური კანონების მიღების გამო მთელი დასავლური სამყარო უპირისპირდება, მარტოდმარტო დგას ქრისტიანული ზნეობის სადარაჯოზე და, გადაუჭარბებლად შეიძლება ითქვას, მსოფლიოს ტოტალიტარული სექტებით წაღვევისაგან იცავს. ამას წინათ, რუსეთში სტუმრობისას, სრულიად საქართველოს კათოლიკოს-პატრიარქმა ილია II-მ ფრიად მნიშვნელოვანი აზრი გამოთქვა: «სტალინი გამოჩენილი პიროვნებაა. ასეთი პიროვნებები იშვიათად იბადებიან. მან იცოდა რუსეთის მსოფლიო მნიშვნელობა» („ს.რ.“, 01.08.2013). უკვე დიდი ხანია, სწორედ ამ მნიშვნელობის დაკნინებისთვის მუშაობს დასავლეთის დიდი და მრავალდარგოვანი მილიტარისტულ-იდეოლოგიური მანქანა, მაგრამ ჩვენი ვალაია შეცნობა ჭეშმარიტებისა და აღიარება სიმართლისა, რათა ჩვენს სამშობლოსთან ერთად ჩვენი სულიცა და ზორციც გადავარჩინოთ. გადარჩენა კი, დღევანდელ გაუკუღმართებულ სამყაროში, რუსეთთან თანადგომის გარეშე შეუძლებელია.

ჟურნალის წინა ნომერში, ჯავახეთის წარსულზე საუბრისას, ჩვენს მკითხველს დავპირდით, რომ რუსეთ-საქართველოს ურთიერთობებზე შექმნილ ისტორიულ ნაშრომებს კრიტიკულად განვიხილავდით,** მაგრამ მანამდე ვიტყვი, რომ ტენდენციამ რუსეთის ძაგებისა მწვერვალს ნაცების ცხრაწლიანი თარეშის დროს მიაღწია და, უწინარეს ყოვლისა, სასწავლო სახელმძღვანელოების შინაარსი დაამაზინჯა. ამიტომ ახალგაზრდებს დაფიქრებისკენ უნდა მოვუწოდოთ, რომ მათი ზერეღე ცოდნითა და გამოუცდელიობით სხვებმა არ ისარგებლონ და, მით უმეტეს, ამ მოახლოებული არჩევნების წინ არასწორი გადაწყვეტილება არ მიაღებინონ. სწორ გადაწყვეტილებაში ჩვენ ვგულისხმობთ ქვეყნისთვის სასარგებლო არჩევანის გაკეთებას, ზოლო მის მთავარ მახასიათებლად რუსეთთან კეთილმეზობლური და ძმური ურთიერთობის აღდგენას მივიჩნევთ.

* ერთ-ერთი გამონაკლისია შ. აფხაიძის სტატია «ბომბები წარწერით — აღდგომას გილოცავთ» (ჟ. სამი საუნჯე, 2(8), 2013).

** რამდენადაც მასალა საკმარის დიდია, სტატიის მომზადებამდე მკითხველს ვურჩევთ, წაიკითხოს თ. მირიანაშვილის «სიმართლე საქართველო-რუსეთის ურთიერთობაზე უკანასკნელი ხუთი საუკუნის განმავლობაში» (ჟ. სამი საუნჯე, 4(6), 2012).

არ გაგვიკვირდება, თუ ვინმე ჩვენი შეხედულებისთვის რუსეთის აგენტის სტატუსს მოგვანიჭებს, მაგრამ ამგვარმა ცილისწამებებმა უკვე ნიბლი დაკარგა. ადამიანები ნაცების ტყვეობიდან გათავისუფლების შემდეგ ფაქტებს გონივრულად ანალიზებენ და თუ აქამდე ეშინოდათ ხმის ამოდებისა, ახლა აღარ მალავენ, რომ მძიმე წლებში თავს სწორედ რუსეთიდან გამოგზავნილი სახსრებით ინახავდნენ. სხვისი რა მოგახსენოთ, მაგრამ ჩემი თაობა რომ ცრუ პროპაგანდას ემსხვერპლა, ამის თქმა კი შემიძლია; ახალგაზრდობაში, გასული საუკუნის 70-80-იან წლებში, რუსების მიმართ ისეთი ადგილები და ქედმაღლური დამოკიდებულება გვქონდა, რომ რუსეთში ჩადენილ სათაკილო საქციელსაც კი ვაუკაცობად მივიჩნევდით (დღემდე ვინანიებ ჩემს უვიცობას).

გვეგონა, რომ რუსების მიერ დასავლურ ქვეყნებსა და იქაურ მოვლენებზე მოწოდებული იმფორმაცია უეჭველად ყალბი იყო, ხოლო სიმართლეს მხოლოდ «ამერიკის ხმა», რუსი დისიდენტები და ჩვენი «ეროვნული მოძრაობის» აქტივისტები ამბობდნენ. წლების განმავლობაში, დასავლური სპეცსამსახურების მიერ სახელმწიფო უშიშროების კომიტეტში (КГБ) ჩანერგილი ჩეკისტები იდეურად ხრწნიდნენ საბჭოთა კავშირს და რუსების სიძულვილის წილ «ცისფერსისხლიანი» ამერიკელებისა და ევროპელების გაიდევალებას ეწეოდნენ. სამწუხაროდ, პოლიტიკური ატმოსფერო იმდენად იყო გაჯერებული ცრუ პროპაგანდით, რომ მართალი სიტყვის მთქმელი ერთი კაციც არ მახსენდება. მგონია, რომ ასეთი სიტყვის მისაღებად ადამიანებს ცნობიერების სარქველებიც კი დახშული ჰქონდათ (ზომბირების კლასიკური მაგალითია). დასავლეთმა თითქოს მიზანს მიადწია, სსრკ დაიშალა, მაგრამ დარჩა რუსეთი, რომლის «მსოფლიო მნიშვნელობა» კიდევ უფრო გაიზარდა და, რელიგიური თვალსაზრისით, შეიძინა მისია «მესამე რომისა», რასაც არა ანტიკური, არამედ ბიზანტიური ახსნა აქვს და მასში მსოფლიო მართლმადიდებლური ეკლესიის დაცვა იგულისხმება.

ვფიქრობთ, დადგა დრო, რომ უფრო კრიტიკულად შევაფასოთ ცრუ იდეოლოგიების მიერ ხელოვნურად პოპულარიზებული ქართული მესიანიზმი და თავმდაბლად მივილოთ ის წყალობა, რასაც უფალი ჩვენზე უფრო ძლიერთა ხელით გვიგზავნის. მართალია, იყო მომენტები, როცა სერბებიც და ჩვენც მოწოდების სიმაღლეზე აღმოვჩნდით, მაგრამ თავს ნუ გავიმედიდურებთ: რომ არა მართლმადიდებელი რუსეთის სიანლოვე, ნატოელ კომანდოსებს თავიანთი წესრიგი, სერბეთის მსგავსად, საქართველოშიც კარგა ხნის დამყარებული ექნებოდათ.